

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15649 -
15650/2558

บริษัทเอพี. โกลบอล ไซท์ จำกัด
กรรมการค้าต่างประเทศ

โจทก์
จำเลย

พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542
มาตรา 4, 14, 15, 18, 19, 20, 21, 26, 33, 73

พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 36, 37, 38

พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542
มาตรา 26 วรรคหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารที่มีความอ่อนไหว โดย
แบ่งข้อมูลข่าวสารที่ต้องปกปิดเป็น 2 ประเภท คือ ข้อมูลข่าวสารที่ต้องปกปิดโดยสาระ
และเนื้อหา ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความลับ โดยสภาพ เช่น หากเปิดเผยแล้วจะเป็นข้อได้
เปรียบทางการแข่งขันที่สำคัญแก่คู่แข่ง หรือเปิดเผยแล้วจะเกิดผลเสียที่สำคัญต่อผู้ให้
ข้อมูลหรือต่อบุคคลที่ให้ข้อมูลแก่ผู้ให้ข้อมูล (a person from whom that person acquired
the information) กับข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารนั้นขอให้ปกปิด เมื่อข้อมูลข่าวสาร
ในแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดในกรณีนี้ ถือเป็นข้อมูลข่าวสาร
ประเภทที่บริษัท บ. ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลขอให้ปกปิด จำเลยจึงตกอยู่ในบังคับของบทบัญญัติ
แห่ง พ.ร.บ. ดังกล่าว มาตรา 26 วรรคสอง ที่ว่า "ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารขอให้
ปกปิดนั้น การเปิดเผยจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้นั้นก่อน..." ทำให้จำเลยไม่อาจเปิด
เผยข้อมูลข่าวสารที่บริษัท บ. ขอให้ปกปิดได้ การที่จำเลยปฏิบัติต่อข้อมูลข่าวสารด้วย
ความระมัดระวังตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ.นี้ใน มาตรา 26 รวมทั้งให้สิทธิแก่ผู้มีส่วนได้
เสียดูข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการได้ส่วนตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2543) ออกตาม
ความใน พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ
พ.ศ.2542 ข้อ 2 (3) จึงถือได้ว่าเจ้าหน้าที่จำเลยดำเนินการมาตรการที่เหมาะสมและตาม
ควรแก่กรณีแล้ว ส่วนในเรื่องเหตุผลอันสมควรนั้นตามบทบัญญัติมาตรา 6.5 แห่งความ
ตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลซึ่งบังคับใช้มาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตรา
ภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 (Agreement on Implement of Article VI of the
General Agreement on Tariffs and Trade 1994) ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีในความตกลง
ทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้าด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับ พ.ร.บ.การ
ตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 26 ซึ่ง
มิได้กำหนดในเรื่องเหตุผลอันสมควรไว้ แต่อย่างไรก็ดี เพื่อให้การพิจารณาตอบโต้การ
ทุ่มตลาดเป็นกระบวนการที่เป็นธรรม และเกิดความสมดุลระหว่างการรักษาความลับของ

ข้อมูลกับสิทธิในการรับรู้ข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายต่างๆ เจ้าหน้าที่จำเลยสมควรตรวจสอบด้วยว่าเหตุการณ์ปกปิดที่ผู้ให้ข้อมูลปกปิดรับฟังได้หรือไม่ เมื่อเนื้อหาข้อมูลข่าวสารที่บริษัท บ. ขอปกปิดนั้นมีข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของบริษัท บ. รวมอยู่ด้วย จึงเห็นได้ชัดเจนว่าหากเปิดเผยแล้วกระทบต่อการประกอบธุรกิจของบริษัทดังกล่าว ดังนั้นเจ้าหน้าที่จำเลยจึงพิจารณาถึงเหตุสมควรก่อนที่จะใช้ดุลพินิจเชื่อตามที่บริษัท บ. ชี้แจงแล้ว ส่วนมาตรา 30 เป็นขั้นตอนก่อนประกาศคำวินิจฉัย โดยกฎหมายให้โอกาสผู้มีส่วนได้เสียโต้แย้งก่อนมีการประกาศคำวินิจฉัยขั้นที่สุด จึงกำหนดหน้าที่ให้จำเลยแจ้งให้ผู้มีส่วนได้เสียทราบถึงข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาหรืออีกนัยหนึ่งคือร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุด จำเลยได้ส่งร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุดให้แก่โจทก์แล้ว ซึ่งต่อมาโจทก์โต้แย้งร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุดดังกล่าว แต่ในคดีนี้เป็นขั้นตอนการตรวจดูข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียซึ่งหากพิจารณาจากความตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลบังคับใช้ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 (Agreement on Implement of Article VI of the General Agreement on Tariffs and Trade 1994) จะเห็นได้ว่ามาตรา 30 ดังกล่าวมีที่มาจากมาตรา 6.9 ของความตกลงดังกล่าว ส่วนเรื่องการตรวจดูข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียความตกลงดังกล่าวบัญญัติไว้ในมาตรา 6.4

พ.ร.บ.วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง จะไม่นำมาใช้กับกรณีที่คณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยเบื้องต้นหรือคำวินิจฉัยขั้นที่สุดเกี่ยวกับการไต่สวนการทุ่มตลาด เนื่องจาก พ.ร.บ.ดังกล่าว มาตรา 38 บัญญัติว่า "บทบัญญัติมาตรา 36 และมาตรา 37 วรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับคำสั่งทางปกครองที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง" ซึ่งในเรื่องการทุ่มตลาดมีกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2543) ออกตามความใน พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ กำหนดรูปแบบของคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ กล่าวคือ เมื่อคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยเบื้องต้นหรือคำวินิจฉัยขั้นที่สุดเกี่ยวกับการไต่สวนการทุ่มตลาดแล้ว จำเลยจะออกประกาศแสดงรายละเอียดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาไต่สวนและเนื่องจากคำวินิจฉัยขั้นที่สุดของคณะกรรมการฯ ในคดีนี้ให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาด จำเลยจึงต้องประกาศรายละเอียดข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่คณะกรรมการฯ ใช้เป็นหลักในการวินิจฉัยให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาด โดยมีรายการตามกฎหมายดังกล่าว ข้อ 1 (1) (ก) ถึง (จ) กับรายการที่เพิ่มเติมในข้อ 1 (2) เมื่อพิจารณาประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่องผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2548 แล้วปรากฏว่ามีรายละเอียดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาผลการไต่สวนตลอดจนรายการครบถ้วนตามที่กำหนดกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2543) ออกตามความใน พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ จึงฟัง

ว่าประกาศดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น ไม่จำเป็นที่จำเลยหรือคณะกรรมการฯ ต้องแจกแจงข้อเท็จจริงทุกอย่าง ที่ใช้เป็นข้อพิจารณาและข้อสนับสนุน โดยละเอียด

ตามพ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ ส่วนที่ 1 ว่าด้วยการเริ่มต้นกระบวนการพิจารณาเมื่อบุคคลหรือคณะบุคคลตามมาตรา 33 ยื่นคำขอต่อกรมจำเลยเพื่อขอให้คณะกรรมการฯ ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาด จำเลยต้องตรวจสอบรายละเอียดและพยานหลักฐาน แล้วเสนอคำขอต่อคณะกรรมการดังกล่าวเพื่อพิจารณาโดยคณะกรรมการฯ จะพิจารณาว่าคำขอมีมูลเกี่ยวกับการทุ่มตลาดและความเสียหายหรือไม่ จึงเห็นได้ว่าบุคคลและบุคคลตามมาตรา 3 เป็นเพียงผู้เริ่มกระบวนการพิจารณา แต่กระบวนการพิจารณาต่อไปเป็นเรื่องของจำเลย ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการด้านกฎหมายว่าด้วยการตอบโต้การทุ่มตลาดและดำเนินมาตรการป้องกันและตอบโต้ทางการค้าเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางการค้า ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ พ.ศ.2545 และของคณะกรรมการฯ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 73 ดังเห็นได้จากก่อนเริ่มการไต่สวนการทุ่มตลาดและความเสียหาย คำขอต้องผ่านการพิจารณาของจำเลยและคณะกรรมการฯ ก่อน การไต่สวนการทุ่มตลาดและความเสียหายจึงมิได้ถูกจำกัดเฉพาะสินค้าที่ระบุในคำขอหรือตามเจตนารมณ์ของผู้ยื่นขอเท่านั้น จำเลยและคณะกรรมการฯ ดังกล่าว ในฐานะผู้มีอำนาจ (the authorities) ย่อมสามารถประเมิน ทบทวน รวมทั้งพิจารณาว่าข้อเท็จจริงตามคำขอครอบคลุมถึงสินค้าใดบ้าง มิฉะนั้นอำนาจในการกำหนดขอบเขตจะกลายเป็นอำนาจของบุคคลหรือคณะบุคคลผู้ยื่นคำขอ ทั้งที่การทุ่มตลาดมีผลถึงผู้บริโภค ประโยชน์สาธารณะรัฐ และเศรษฐกิจโดยรวมด้วย มิใช่มีผลกระทบเฉพาะผู้ยื่นคำขอเท่านั้น ในเรื่องกำหนดขอบเขตนี้ การวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ที่ได้วินิจฉัยไว้ดังกล่าวจึงเป็นการวินิจฉัยตามอำนาจของคณะกรรมการฯ ตาม พ.ร.บ.นี้ในมาตรา 73 โดยมีได้เป็นการใช้ดุลพินิจเกินกว่าขอบเขตแต่อย่างใด ประกอบกับการกำหนดขอบเขตการไต่สวนให้ครอบคลุมสินค้าบล็อกรถยนต์ทุกขนาดเพื่อป้องกันปัญหาการหลีกเลี่ยงการชำระอากรตอบโต้การทุ่มตลาด โดยวิธีการเปลี่ยนขนาดของสินค้าบล็อกรถยนต์ ซึ่งจะทำให้การตอบโต้การทุ่มตลาดไม่สมประโยชน์และเป็นอันไร้ผลถือได้ว่าการวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ กระทำตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายบัญญัติแล้ว นอกจากนี้ตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 4 คำว่า "สินค้าชนิดเดียวกัน" หมายความว่า "สินค้าที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทุกประการกับสินค้าที่ถูกพิจารณา แต่ในกรณีที่ไม่มีสินค้าดังกล่าวให้หมายความว่าสินค้าที่คล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้าดังกล่าว" นิยามดังกล่าวบัญญัติไว้กว้างๆ มิได้กำหนดรายละเอียดในการพิจารณาเอาไว้ จึงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป ดังนั้น ในการพิจารณาสินค้า

ชนิดเดียวกัน จำเลยใช้องค์ประกอบทั้งหกประการประกอบกัน ในเรื่องพิกัดอัตราศุลกากร ซึ่งเป็นหนึ่งในองค์ประกอบนั้น เป็นระบบจัดแบ่งสินค้าตามประเภท โดยมีเลขรหัสกำกับ หรือ "Harmonized System" แม้โดยหลักจะใช้เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีศุลกากร แต่ยังมีประโยชน์ในการเก็บสถิติทางการค้าระหว่างประเทศ และช่วยแยกแยะความเหมือนและแตกต่างของสินค้าได้ และโดยสภาพย่อมทดแทนกันได้ สำหรับขนาดและลวดลายของบล็อกแก้วชนิดใสเป็นเรื่องกลยุทธ์ทางการตลาดที่ต้องการทำให้สินค้าครอบคลุมความต้องการและรสนิยมที่แตกต่างกันของผู้บริโภค โดยใช้การโฆษณาประชาสัมพันธ์สร้างความรับรู้ของผู้บริโภคว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสมีความแตกต่างกัน ทั้งที่สินค้าบล็อกแก้วชนิดใสไม่มีคุณลักษณะแตกต่างกันในสาระสำคัญ ในแง่ของประโยชน์ใช้สอย ถือได้ว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาดเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน ตามมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ การกำหนดมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด จึงไม่ต้องจำกัดเฉพาะสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร เท่านั้น

ในการหามูลค่าปกติเมื่อได้ราคาขายภายในประเทศผู้ส่งออก ตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 15 วรรคหนึ่งแล้ว ต้องพิจารณาว่าเป็นราคาที่ต่ำกว่าต้นทุนการผลิตตามวรรคสามด้วย จะเห็นได้ว่าการตัดราคาส่งออกบางจำนวนออกไปอาจทำให้ราคาส่งออกโดยวิธีถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเกิดความคลาดเคลื่อนได้ นอกจากนี้เมื่อคำนวณส่วนเหลือจากการทุ่มตลาดแล้ว ปรากฏว่าราคาส่งออกต่ำกว่ามูลค่าปกติประมาณร้อยละ 9 วิธีการคำนวณของจำเลยจึงมีความแม่นยำกว่า การคำนวณของจำเลยจึงสอดคล้องกับหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดใน พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 15 และมาตรา 14 กล่าวคือใช้วิธีการตามมาตรา 15 วรรคสาม ประกอบวรรคหนึ่ง ในการหามูลค่าปกติและใช้วิธีการตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง ในการหาราคาส่งออก จากนั้นใช้วิธีเปรียบเทียบที่เรียกว่าวิธีเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักกับราคาส่งออกถ่วงเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก (weighted average - to - weighted average) ตามมาตรา 18 วรรคสอง (1) เพื่อหาส่วนเหลือจากการทุ่มตลาด ส่วนเรื่องความเสียหายต้องพิจารณาเป็น 2 ส่วนคือ ความเสียหายอย่างสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรมภายใน และความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าทุ่มตลาดกับความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายใน (causal link between dumped imports and material injury) เรื่องความเสียหายอย่างสำคัญเกิดแก่อุตสาหกรรมภายในตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 19 (1) ต้องมีพยานหลักฐานโดยตรงสนับสนุนเกี่ยวกับความเสียหายอย่างสำคัญที่เกิดแก่อุตสาหกรรม ซึ่งกำหนดโดยมาตรา 20 วรรคหนึ่ง ได้แก่ (1) ปริมาณของสินค้าทุ่มตลาดและผลของการทุ่มตลาดที่มีต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดภายในประเทศ และ (2) ผลกระทบของการทุ่มตลาดนั้นที่มีต่ออุตสาหกรรมภายใน เมื่อพิสูจน์ได้ว่ามีความเสียหายเนื่องจากปริมาณของสินค้าทุ่มตลาด

และการทุ่มตลาดมีผลต่อราคาของสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดภายในประเทศตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาด มาตรา 20 วรรคหนึ่ง (1) แล้ว การที่เจ้าหน้าที่จำเลย พิจารณาความเสียหายจากปัจจัยทั้งสิบห้าประการดังกล่าวสอดคล้องกับความตกลงด้วยการทำให้มีผลบังคับใช้ ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากร และการค้า ค.ศ.1994 (Agreement on Implement of Article VI of the General Agreement on Tariffs and Trade 1994) มาตรา 3.4 การพิจารณาของจำเลยจึงมีความน่าเชื่อถือ ทั้งการพิจารณาข้อมูลในเรื่องการทุ่มตลาดเป็นการพิจารณาในภาพรวมเรื่อง ปริมาณของสินค้าทุ่มตลาด โดยพิจารณาจากสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสจากประเทศ สาธารณรัฐอินโดนีเซียทุกรายเพียงแต่มีบริษัท พ. ซึ่งเป็นผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกจากประเทศ สาธารณรัฐอินโดนีเซียเพียงบริษัทเดียวที่ตอบแบบสอบถาม สำหรับเรื่องผลกระทบของ การทุ่มตลาดต่ออุตสาหกรรมภายใน โดยพิจารณาผลกระทบต่อผู้ผลิตสินค้าชนิดเดียวกัน ภายในประเทศที่มีผลผลิตรวมกันได้เกินกึ่งหนึ่งของปริมาณการผลิตภายในประเทศ ดัง นั้นการที่จำเลยได้รับข้อมูลจากบริษัททั้งสองซึ่งครอบคลุมปัจจัยต่างๆ เพียงพอที่จะใช้ในการ พิจารณาผลกระทบแล้ว แม้บริษัท บ. อยู่ในระหว่างฟื้นฟูกิจการก็ไม่มีผลต่อการ พิจารณาข้อมูลแต่อย่างใด

สำหรับการพิจารณาความเสียหายในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสินค้าทุ่มตลาดกับ ความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในนั้น พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 21 เมื่อเทียบเคียงกับความตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลบังคับใช้ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลง ทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 มาตรา 3.5 แล้วจะเห็นได้ว่า สารสำคัญของบทบัญญัติมาตรานี้คือการพิจารณาปัจจัยที่ทราบทั้งหมด (ซึ่งรวมถึงปัจจัย ที่มีการหยิบยกขึ้นในระหว่างการไต่สวน) นอกเหนือจากการทุ่มตลาด (any known factors other than dumped imports) แต่ให้พิจารณาเฉพาะปัจจัยที่ก่อความเสียหายแก่ อุตสาหกรรมภายในในเวลาเดียวกันกับการทุ่มตลาด และความเสียหายจากปัจจัยอื่นนั้น ต้องไม่ถือว่าเกิดจากการทุ่มตลาด (the injuries caused by these other factors must not be attributed to the dumped imports) โดยการฟื้นฟูกิจการของบริษัท บ. ย่อมเกี่ยวกับ สถานะของอุตสาหกรรมภายใน (the state of the industry) ซึ่งเป็นเรื่องต้องใช้พิจารณา ตาม พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 20 วรรคหนึ่ง (2) และปัจจัย 15 ประการ ที่ จำเลยพิจารณาครอบคลุมการดำเนินงานของบริษัทดังกล่าวระหว่างที่ฟื้นฟูกิจการอยู่แล้ว โดยมีความตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลบังคับใช้ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่า ด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 มาตรา 3.4 เป็นบทบัญญัติในเรื่องผล กระทบของการทุ่มตลาดที่มีต่ออุตสาหกรรมภายใน ซึ่งใช้พิจารณาว่ามีความเสียหายอย่าง สำคัญเกิดแก่อุตสาหกรรมภายในหรือไม่ และเทียบเคียงได้กับ พ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่ม ตลาดฯ มาตรา 20 วรรคหนึ่ง (2) นอกจากนี้ยังปรากฏว่ากระทรวงพาณิชย์นำข้อความใน

มาตรา 3.4 แห่งความตกลงนี้ไปบัญญัติไว้ในกฎกระทรวงพาณิชย์กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในจากการทุ่มตลาดหรือการอุดหนุน พ.ศ.2545 โดยข้อความตอนท้ายของมาตราดังกล่าวที่ว่า "This list is not exhaustive, nor can one or several of these factors necessarily give decisive guidance." บัญญัติไว้ในข้อ 2 วรรคท้าย ว่า "ทั้งนี้ ปัจจัยข้างต้นยังไม่ครอบคลุมทุกอย่าง และปัจจัยหนึ่งหรือหลายปัจจัยที่กล่าวนี้ ไม่ถือเป็นข้อพิจารณาที่ตายตัว" ส่วนเรื่องความสัมพันธ์สินค้าทุ่มตลาดกับความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในเป็นกรณีของพ.ร.บ.การตอบโต้การทุ่มตลาดฯ มาตรา 21 หรือเทียบเคียงได้กับ มาตรา 3.5 แห่งความตกลงว่าด้วยการซึ่งให้มีผลซึ่งบังคับใช้ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 ดังนั้น การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศอ้างกฎกระทรวงพาณิชย์ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการพิจารณาความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่อุตสาหกรรมภายในจากการทุ่มตลาดหรือการอุดหนุน พ.ศ.2545 ข้อ 2 วรรคท้าย กับความตกลงว่าด้วยการซึ่งให้มีผลซึ่งบังคับใช้ซึ่งมาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 มาตรา 3.4 ในการพิจารณาความสัมพันธ์สินค้าทุ่มตลาดกับความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายในจึงไม่ถูกต้อง

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยขั้นที่สุดของคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดและการอุดหนุน ที่ให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในการนำเข้าสินค้าปลีกแก้วชนิดใส ตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภทที่ 7016.900.001 ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซึ่งผลิตจากบริษัทพีที มูเสียกลาส จำกัด ในอัตราร้อยละ 14.27 ของราคา ซี.ไอ.เอฟ. ลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2548 (ประกาศ ณ วันที่ 20 กรกฎาคม 2548) และขอให้มีคำสั่งคืนอากรตอบโต้การทุ่มตลาดที่เรียกเก็บหรือหลักประกันที่ให้ไว้คืนแก่โจทก์ พร้อมทั้งดอกเบี้ยในอัตรากฎหมายกำหนดให้แก่โจทก์

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาเพิกถอนกระบวนการโต้สวนการทุ่มตลาดสินค้าปลีกแก้วชนิดใสตามคำขอของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ตั้งแต่ขั้นตอนตามประกาศกรมจำเลย เรื่อง เปิดการโต้สวนการทุ่มตลาดสินค้าปลีกแก้วที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พ.ศ.2547 ลงวันที่ 5 สิงหาคม 2547 จนถึงขั้นตอนตามประกาศคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดและการอุดหนุน เรื่อง การตอบโต้การทุ่มตลาดสินค้าปลีกแก้วชนิดใส ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2548 ลงวันที่ 20 กรกฎาคม 2548 และ

ประกาศกรมจำเลย เรื่อง ผลการไต่สวนการทຸ່มตลาดสินค้าปลีกแก้วชนิดใสที่มีแหล่งกำเนิดจากสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2548 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2548 ให้จำเลยดำเนินการไต่สวนการทຸ່มตลาดตามคำขอของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ใหม่โดยใช้ข้อมูลและข้อเท็จจริงในช่วงเวลาเดิมให้สอดคล้องและเป็นไปตามกฎหมายและคำพิพากษานี้ ส่วนอากรตอบโต้การทຸ່มตลาดหรือหลักประกันที่โจทก์ชำระหรือวางไว้ให้จำเลยคืนแก่โจทก์ทั้งหมด หรือตามส่วนหรือเรียกเก็บเพิ่มเติมแล้วแต่กรณี เมื่อจำเลยได้ดำเนินการไต่สวนใหม่เสร็จแล้ว ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกา (ที่ถูก ชั้นอุทธรณ์) และชั้นนี้แทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้รวม 4,500 บาท

โจทก์ยื่นคำร้องขอคุ้มครองประโยชน์ระหว่างการพิจารณา ขอให้ศาลมีคำสั่งให้จำเลยคืนอากรตอบโต้การทຸ່มตลาดที่โจทก์ได้ชำระไว้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ หรือมิฉะนั้น โจทก์ขอวางหลักประกันแทนเงินอากรตอบโต้การทຸ່มตลาดที่จำเลยต้องคืนแก่โจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางไต่สวนแล้ว มีคำสั่งเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2553 ว่า ในการนำเข้าสินค้าปลีกแก้วชนิดใสโดยโจทก์นับแต่วันที่ได้แจ้งคำสั่งนี้ให้กรมศุลกากรทราบโดยชอบ ให้กรมศุลกากรรับหลักประกันของธนาคารตามที่โจทก์นำมาวางไว้แทนการที่โจทก์จะต้องชำระเงินค่าอากรในส่วนที่เป็นอากรตอบโต้การทຸ່มตลาด (ร้อยละ 13.80) ทั้งนี้ ตามเงื่อนไขที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนดและจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเป็นอย่างอื่น ต่อมาจำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์ถึงวันที่ 3 พฤษภาคม 2553 วันที่ 26 เมษายน 2553 จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์ครั้งที่ 2 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งให้ยกคำร้อง วันที่ 3 พฤษภาคม 2553 จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาชั้นอุทธรณ์ครั้งที่ 3 ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางมีคำสั่งว่า กรณีไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำสั่งเดิม ให้ยกคำร้อง

โจทก์อุทธรณ์คำพิพากษาและจำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาและคำสั่งต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกัน ในชั้นอุทธรณ์รับฟังได้ว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ประกอบกิจการนำเข้าสินค้าปลีกแก้วชนิดใสเพื่อจำหน่ายภายในประเทศ จำเลยเป็นกรมสังกัดกระทรวงพาณิชย์ ฐานะเป็นนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ.๒๕๓๔ และมีอำนาจหน้าที่

ดำเนินการด้านกฎหมายว่าด้วยการตอบโต้การทຸ່มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ

เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมภายใน ยื่นคำขอให้เปิดการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรั่วชนิดใสที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ตามหนังสือขอส่งคำขอเปิดการไต่สวนการทุ่มตลาดแล้ววันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๔๗ บริษัทดังกล่าวขอชี้แจงและแก้ไขข้อมูลเพิ่มเติมตามหนังสือขอแก้ไขเอกสารยื่นขอเปิดการไต่สวนการทุ่มตลาด ต่อมาวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ คณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดและการอุดหนุน มีคำวินิจฉัยว่าคำขอของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ซึ่งมีสถานะเป็นอุตสาหกรรมภายใน มีพยานหลักฐานที่แสดงว่ามีมูลเพียงพอเกี่ยวกับการทุ่มตลาดและก่อให้เกิดความเสียหายต่ออุตสาหกรรมภายใน เห็นควรให้เปิดการไต่สวน จำเลยจึงออกประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง เปิดการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรั่วชนิดใส ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พ.ศ.๒๕๔๗ ตามสำเนาประกาศกรมการค้าต่างประเทศ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยเบื้องต้นว่า ผู้ผลิตหรือผู้ส่งออกสินค้าบล็อกรั่วชนิดใสที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซียส่งสินค้าเข้ามาทุ่มตลาดและก่อให้เกิดความเสียหายอย่างสำคัญแก่อุตสาหกรรมผู้ผลิตในประเทศ เห็นสมควรให้ใช้มาตรการชั่วคราวตอบโต้การทุ่มตลาดการนำเข้าสินค้าดังกล่าว โดยให้เรียกเก็บอากรชั่วคราวหรือให้วางหลักประกันการชำระอากรชั่วคราวสำหรับการนำเข้าสินค้าบล็อกรั่วชนิดใส ตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภทที่ ๗๐๑๖.๙๐๐.๐๐๑ ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย สินค้าซึ่งผลิตจากบริษัทพีที มุเลียกลาส จำกัด เรียกเก็บในอัตราร้อยละ ๑๔.๒๗ ของราคา ซี.ไอ.เอฟ. ส่วนราชนอื่นเรียกเก็บในอัตราร้อยละ ๕๐.๕๙ ของราคา ซี.ไอ.เอฟ. เป็นกำหนดเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ตามสำเนาประกาศคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดและการอุดหนุน เรื่อง การตอบโต้การทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรั่วชนิดใสที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พ.ศ.๒๕๔๘ ลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๔๘ และจำเลยออกประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการไต่สวนเบื้องต้นการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรั่วชนิดใสที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พ.ศ.๒๕๔๘ ตามสำเนาประกาศกรมการค้าต่างประเทศ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๘ โจทก์คัดค้านผลการไต่สวนเบื้องต้นและขอแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ตามสำเนาหนังสือ ขอคัดค้านผลการไต่สวนเบื้องต้น ลงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๔๘ และสำเนาหนังสือ นำส่ง ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๔๘ ก่อนประกาศผลการไต่สวนขั้นที่สุด จำเลยส่งร่างผลการไต่สวนการทุ่มตลาดขั้นที่สุดให้แก่ผู้มีส่วนได้เสียเพื่อให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ โจทก์โต้แย้งต่อร่างผลการไต่สวนการทุ่มตลาดขั้นที่สุด ตามสำเนาหนังสือขอแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๘ สำเนาหนังสือ นำส่ง ลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ และในวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๔๘ บริษัทพีที มุเลียกลาส จำกัด โต้แย้งผลการไต่สวนเบื้องต้นตามสำเนาหนังสือเรื่องผลการไต่สวนเบื้องต้นการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรั่วชนิดใสที่มีแหล่ง

กำเนิดมาจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย พ.ศ.๒๕๔๘ พร้อมคำแปล ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๔๘ คณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยขั้นที่สุดว่า มีการทุ่มตลาดและมีความเสียหายตามมาตรา ๑๙ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.๒๕๔๒ จึงให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดในการนำเข้าสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อ ตามพิกัดอัตราศุลกากรประเภทที่ ๗๐๑๖.๙๐๐.๐๐๑ ที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย สินค้าซึ่งผลิตจากบริษัทที่ ๒ มูลนิธิกลาส จำกัด เรียกเก็บในอัตราร้อยละ ๑๔.๒๗ ของราคา ซี.ไอ.เอฟ. ส่วนรายอื่นในอัตราร้อยละ ๕๐.๕๙ ของราคา ซี.ไอ.เอฟ. ตามสำเนาประกาศคณะกรรมการพิจารณาการทุ่มตลาดและการอุดหนุน เรื่องการตอบโต้การทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๘ และจำเลยออกประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่องผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๘

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยปกปิดข้อมูลข่าวสารที่ใช้เป็นพื้นฐานในการไต่สวนการทุ่มตลาด ทั้งที่ข้อมูลข่าวสารที่ปกปิดไม่มีสภาพเป็นข้อมูลลับทำให้โจทก์ไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลข่าวสารเหล่านั้น และป้องกันผลประโยชน์ของโจทก์ได้หรือไม่ ในส่วนที่เกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารที่ปกปิดนั้น พระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองข้อมูลข่าวสารที่มีความอ่อนไหว โดยแบ่งข้อมูลข่าวสารที่ต้องปกปิดเป็น ๒ ประเภทคือ ข้อมูลข่าวสารที่ต้องปกปิดโดยสาระและเนื้อหา ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นความลับโดยสภาพ เช่น หากเปิดเผยแล้วจะเป็นข้อได้เปรียบทางการแข่งขันที่สำคัญแก่คู่แข่ง หรือเปิดเผยแล้ว จะเกิดผลเสียที่สำคัญต่อผู้ให้ข้อมูลหรือต่อบุคคลที่ให้ข้อมูลแก่ผู้ให้ข้อมูล (a person from whom that person acquired the information) กับข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารนั้นขอให้ปกปิด สำหรับข้อมูลข่าวสารที่นางสาวกาญจนาพยาน โจทก์อ้างว่าจำเลยปกปิดนั้น เป็นข้อมูลที่อยู่ในแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาด ข้อเท็จจริงได้ความจากนางอุบล ซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นข้าราชการในสังกัดจำเลย ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มงานไต่สวนและพิสูจน์ความเสียหาย ตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า ในทางปฏิบัติบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด จะป้ายสีดำในแบบคำขอฉบับเปิดเผยมาเองทั้งหมด จากนั้นจึงแจ้งเจ้าหน้าที่จำเลยถึงเหตุผลโดยรวมที่ขอปกปิด โดยไม่มีการแจ้งรายละเอียดเหตุผลเป็นรายข้อ เมื่อเจ้าหน้าที่จำเลยได้รับเอกสารฉบับเผยแพร่ซึ่งป้ายสีดำมาแล้ว เจ้าหน้าที่จำเลยไม่ได้สั่งให้เผยแพร่ข้อมูลเพิ่มเติมจนกระทั่งผู้มีส่วนได้เสียซึ่งได้รับเอกสาร ร้องขอมายังจำเลย จำเลยจึงสั่งให้บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด เปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติม ฉบับที่เปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นนั้น ยังมีข้อมูลที่ปกปิดอยู่ ซึ่งในทางปฏิบัติบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ได้ชี้แจงเหตุผลเป็นรายข้อที่

ปกปิดว่าอาศัยเหตุผลอะไรจึงขอปกปิดต่อไป จากคำเบิกความของนางอุบลดังกล่าวเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่จำเลยยังมิได้พิจารณาว่าข้อมูลข่าวสารในแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทู่मतลาคส่วนใดเป็นข้อมูลข่าวสารที่ต้องปกปิดโดยสาระและเนื้อหา เพราะบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ขอให้จำเลยปกปิดมาตั้งแต่แรก โดยแจ้งเหตุผลในการปกปิดแก่เจ้าหน้าที่จำเลย และเจ้าหน้าที่จำเลยก็ฟังว่ามีเหตุผลสมควรที่จะปกปิดแล้ว ดังนั้นข้อมูลข่าวสารในแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทู่मतลาคในกรณีนี้ ถือเป็นข้อมูลข่าวสารประเภทที่บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลขอให้ปกปิด จำเลยจึงตกอยู่ในบังคับของบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทู่मतลาคและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 26 วรรคสอง ที่ว่า "ข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารขอให้ปกปิดนั้น การเปิดเผยจะต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้นั้นก่อน..." เมื่อบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ได้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติมตามแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทู่मतลาค แล้วถือว่าบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ให้ความเห็นชอบเฉพาะส่วนที่เปิดเผยนั้น ทำให้จำเลยไม่อาจเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนที่บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ขอให้ปกปิดได้ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 26 วรรคสอง การที่จำเลยปฏิบัติต่อข้อมูลข่าวสารด้วยความระมัดระวังตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัตินี้ใน มาตรา 26 รวมทั้งให้สิทธิแก่ผู้มีส่วนได้เสียดูข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการไต่สวนตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทู่मतลาคและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 ข้อ 2 (3) จึงถือได้ว่าเจ้าหน้าที่จำเลยดำเนินการมาตรการที่เหมาะสมและตามควรแก่กรณีแล้ว ไม่อาจถือว่าเจ้าหน้าที่จำเลยละเลยไม่พิจารณาความจำเป็นและสมควรในการปกปิดข้อมูลดังกล่าว ส่วนที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่จำเลยไม่ได้ให้ความสำคัญที่เพียงพอแก่การพิจารณาว่าข้อมูลหรือข้อเท็จจริงใดบ้างที่โดยสาระและเนื้อหาหรือโดยเจตนาของผู้ยื่นคำขอจำเป็นต้องปกปิดไว้มิให้เผยแพร่ ออกไป ดังจะเห็นได้ว่าเจ้าหน้าที่จำเลยมิได้ดำเนินการใดเพื่อให้มั่นใจว่าข้อมูลหรือข้อเท็จจริงที่ผู้ยื่นคำขอขอปกปิดนั้นมีเหตุผลอันสมควร (upon good cause shown) และสรุปว่าทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่จำเลย ในส่วนที่เกี่ยวกับการไม่พิจารณาความจำเป็นและสมควรในการปกปิดข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นพื้นฐานในการไต่สวนการทู่मतลาคตามคำขอของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติการตอบโต้การทู่मतลาคและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 30 นั้น ประเด็นแรกในเรื่องเหตุผลอันสมควรนั้น ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางได้พิจารณาตามบทบัญญัติมาตรา 6.5 แห่งความตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลซึ่งบังคับใช้ มาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 (Agreement on Implement of Article VI of the General Agreement on Tariffs and Trade 1994) ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีในความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีศุลกากรและ

การคัดด้วย โดยมาตรา 6.5 บัญญัติว่า "ข้อมูลใดที่โดยสภาพถือเป็นข้อมูลลับ (เช่น ข้อมูลที่หากเปิดเผยจะเป็นเหตุให้คู่แข่งขั้นได้เปรียบทางการแข่งขันทางการค้าอย่างสำคัญหรือการเปิดเผยข้อมูลนั้นจะมีผลกระทบที่เป็นปฏิปักษ์อย่างสำคัญต่อบุคคลผู้ให้ข้อมูลนั้นหรือต่อบุคคลซึ่งให้ข้อมูลแก่ผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นข้อมูลที่คู่พิพาทขอให้ปกปิดข้อมูลนั้นเป็นความลับในการไต่สวน โดยมีเหตุผลอันสมควร ให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทใช้ข้อมูลนั้นอย่างข้อมูลลับ ข้อมูลลับดังกล่าวไม่อาจเปิดเผยได้เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากคู่พิพาทผู้ให้ข้อมูลนั้น" (Article 6.5 "Any information which is by nature confidential (for example, because its disclosure would be of significant competitive advantage to a competitor or because its disclosure would have a significantly adverse effect upon a person supplying the information or upon a person from whom that person acquired the information), or which is provided on a confidential basis by parties to an investigation shall, upon good cause shown, be treated as such by the authorities. Such information shall not be disclosed without specific permission of the party submitting it.") เมื่อเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 26 แล้ว มาตรา 26 มิได้กำหนดในเรื่องเหตุผลอันสมควรไว้ แต่อย่างไรก็ดี เพื่อให้การพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดเป็นกระบวนการที่เป็นธรรม และเกิดความสมดุลระหว่างการรักษาความลับของข้อมูลกับสิทธิในการรับรู้ข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายต่างๆ เจ้าหน้าที่จำเลยสมควรตรวจสอบด้วยว่า เหตุผลการปกปิดที่ผู้ให้ข้อมูลปกปิดรับฟังได้หรือไม่ ข้อเท็จจริงปรากฏจากคำเบิกความของนางอุบลพยานจำเลยซึ่งเบิกความตอบทนายจำเลยว่า บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ขอปกปิดข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการจัดจำหน่าย มูลค่าปกติ และราคาส่งออก โดยอ้างว่า ถ้าหากเปิดเผยจะส่งผลกระทบต่อการแข่งขันทางการค้า จำเลยพิจารณาแล้วเห็นว่าข้ออ้างยอมรับได้ จึงไม่บังคับให้เปิดเผย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลในส่วนผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภายในซึ่งเกี่ยวข้องกับบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด โดยตรงซึ่งหากเปิดเผยไปอาจกระทบต่อความเชื่อมั่นของลูกค้าหรือคู่ค้าของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด เห็นว่า เนื้อหาข้อมูลข่าวสารที่บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ขอปกปิดนั้นมีข้อมูลภายในที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด รวมอยู่ด้วย จึงเห็นได้ชัดเจนว่า หากเปิดเผยแล้วจะกระทบต่อการประกอบธุรกิจของบริษัทดังกล่าว แม้กระทั่งข้อมูลของบริษัท พีที ภูเหล็กลาส จำกัด ที่ปรากฏในแบบคำขอให้ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาดของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด หากเปิดเผยแล้วอาจมีผลเสียต่อบุคคลผู้ให้ข้อมูลต่อบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ได้ พยานหลักฐานของจำเลยมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้ว่าเจ้าหน้าที่จำเลยพิจารณาถึงเหตุสมควรก่อนที่จะใช้ดุลพินิจเชื่อตามที่บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ชี้แจงแล้ว ประเด็นที่ 2 ในเรื่องที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่าจำเลยปฏิบัติไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 30 นั้น มาตรา

ดังกล่าวบัญญัติว่า "ก่อนที่จะประกาศคำวินิจฉัยขั้นที่สุดของคณะกรรมการเกี่ยวกับผลการไต่สวนการทุ่มตลาดและความเสียหาย ให้กรรมการค้าต่างประเทศ แจ้งให้ผู้มีส่วนได้เสียทราบถึงข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาวินิจฉัย เพื่อให้ผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสยื่นข้อโต้แย้งในการป้องกันผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสียเหล่านั้น ทั้งนี้ ต้องให้ระยะเวลาอันควรสำหรับการยื่นข้อโต้แย้งดังกล่าว" จึงเห็นได้ชัดเจนว่ามาตรา 30 เป็นขั้นตอนก่อนประกาศคำวินิจฉัย โดยกฎหมายให้โอกาสผู้มีส่วนได้เสียโต้แย้งก่อนมีการประกาศคำวินิจฉัยขั้นที่สุด จึงกำหนดหน้าที่ให้จำเลยแจ้งให้ผู้มีส่วนได้เสียทราบถึงข้อมูลและข้อเท็จจริงที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาหรืออีกนัยหนึ่งคือร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุด จำเลยได้ส่งร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุดให้แก่โจทก์แล้ว ตามสำเนาหนังสือกรรมการค้าต่างประเทศ ด่วน ที่พณ 0210/ว.1777 ลงวันที่ 3 มิถุนายน 2548 ซึ่งต่อมาโจทก์ได้แย้งร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุดดังกล่าว ตามสำเนาหนังสือขอแสดงข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2548 แต่ในคดีนี้เป็นขั้นตอนการตรวจสอบข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งหากพิจารณาจากความตกลงว่าด้วยการทำให้มีผลซึ่งบังคับใช้มาตรา 6 แห่งความตกลงทั่วไปว่าด้วยพิธีการอัตรารภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ.1994 (Agreement on Implementation of Article VI of the General Agreement on Tariffs and Trade 1994) จะเห็นได้ว่า มาตรา 30 ดังกล่าวมีที่มาจาก มาตรา 6.9 ของความตกลงดังกล่าวซึ่งบัญญัติว่า "ก่อนมีคำวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทเป็นที่สุด ให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดแจ้งแก่ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายให้ทราบถึงข้อเท็จจริงที่สำคัญที่จะใช้ประกอบการพิจารณาในการวินิจฉัยชี้ขาดว่าจะต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดหรือไม่ การแจ้งข้อเท็จจริงที่สำคัญดังกล่าวต้องใช้เวลาเพียงพอแก่ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายที่จะโต้แย้งเพื่อปกป้องส่วนได้เสียของตนได้" (Article 6.9 "The authorities shall, before a final determination is made, inform all interested parties of the essential facts under consideration which form the basis for the decision whether to apply definitive measures. Such disclosure should take place in sufficient time for the parties to defend their interests.") ส่วนเรื่องการตรวจสอบข้อมูลของผู้มีส่วนได้เสียความตกลงดังกล่าวบัญญัติไว้ในมาตรา 6.4 ว่า "ให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทให้เวลาและโอกาสแก่ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายที่จะได้ตรวจสอบข้อมูลทั้งหมดที่มีใช้ข้อมูลลับตามที่กำหนดไว้ในวรรคห้า ซึ่งเป็นข้อมูลที่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทจะใช้ในการไต่สวนกรณีการทุ่มตลาด และให้ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายได้มีโอกาสเตรียมที่จะแถลงการณ์เกี่ยวกับข้อมูลนั้น" (Article 6.4 "The authorities shall whenever practicable provide timely opportunities for all interested parties to see all information that is relevant to the presentation of their cases, that is not confidential as defined in paragraph 5, and that is used by the authorities in an anti-dumping investigation, and to prepare presentations on the basis of this information.") หน้าที่ในการเปิดเผยข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องซึ่งเจ้าหน้าที่ใช้ในการไต่สวนตามมาตรา 6.4 แห่งความตกลงดังกล่าว จึงแยกต่างหากจากหน้าที่ตามมาตรา 6.5 แห่งความตกลงนี้ ดังนั้นการที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า

ระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่า ทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่จำเลยไม่ชอบด้วยมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 จึงคลาดเคลื่อนและไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่จำเลยได้ส่งร่างผลการไต่สวนขั้นที่สุดให้แก่โจทก์แล้ว และโจทก์ได้โต้แย้งผลการไต่สวนขั้นที่สุดดังกล่าว ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยปกปิดข้อมูลข่าวสารที่ใช้เป็นพื้นฐานในการไต่สวนการทุ่มตลาด ทำให้โจทก์ไม่สามารถตรวจสอบข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นและป้องกันผลประโยชน์ของโจทก์ได้ อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อต่อไปว่า คำวินิจฉัยและคำสั่งของเจ้าหน้าที่จำเลยรวมถึงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 37 วรรคหนึ่ง ซึ่งบัญญัติว่า "คำสั่งทางปกครองที่ทำเป็นหนังสือและการยืนยันคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือต้องจัดให้มีเหตุผลไว้ด้วย และเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย (1) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ (2) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง (3) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ" ไม่นำมาใช้กับกรณีที่คณะกรรมการฯ คำวินิจฉัยเบื้องต้นหรือคำวินิจฉัยขั้นที่สุดเกี่ยวกับการไต่สวนการทุ่มตลาดเนื่องจากพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 มาตรา 38 บัญญัติว่า "บทบัญญัติมาตรา 36 และมาตรา 37 วรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับคำสั่งทางปกครองที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง" ซึ่งในเรื่องการทุ่มตลาดมีกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 กำหนดรูปแบบของคำสั่งทางปกครองไว้เป็นการเฉพาะ กล่าวคือ เมื่อคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยเบื้องต้นหรือคำวินิจฉัยขั้นที่สุดเกี่ยวกับการไต่สวนการทุ่มตลาดแล้ว จำเลยจะออกประกาศแสดงรายละเอียดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาไต่สวน และเนื่องจากคำวินิจฉัยขั้นที่สุดของคณะกรรมการฯ ในคดีนี้ให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาด จำเลยจึงต้องประกาศรายละเอียดข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายที่คณะกรรมการฯ ใช้เป็นหลักในการวินิจฉัยให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาด โดยมีรายการตามกฎกระทรวงดังกล่าว ข้อ 1 (1) (ก) ถึง (จ) กับรายการที่เพิ่มเติมในข้อ 1 (2) คือ "ข้อโต้แย้งหรือข้อกล่าวอ้างของผู้ส่งออกจากต่างประเทศ หรือผู้นำเข้าอันมีเหตุผลรับฟังได้เป็นยุติ..." เมื่อพิจารณาประกาศกรรมการค้าต่างประเทศ เรื่องผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2548 แล้วปรากฏว่ามีรายละเอียดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอันเป็นสาระสำคัญที่ใช้เป็นพื้นฐานในการพิจารณาผลการไต่สวน ตลอดจนรายการครบถ้วนตามที่กำหนดกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาด

และการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 จึงฟังว่าประกาศดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยในทำนองว่า คำสั่งทางปกครองกรณีนี้ต้องถ่ายถอดข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมแสดงการวิเคราะห์โดยละเอียดนั้น ทั้งจุดประสงค์ที่การออกคำสั่งทางปกครองต้องระบุเหตุผลไว้ด้วยแล้วเพื่อให้คู่กรณีสามารถตรวจสอบว่าได้รับการปฏิบัติโดยถูกต้องหรือไม่ และเพื่อประโยชน์ในกระบวนการพิจารณาทบทวนตามกฎหมายเนื่องจากทำให้ทราบว่าผู้ออกคำสั่งอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายใด รวมทั้งใช้ดุลพินิจอย่างไร หากสามารถเข้าใจได้ว่าผู้ออกคำสั่งฟังข้อเท็จจริง ปรับข้อกฎหมายและใช้ดุลพินิจอย่างไร ก็ถือว่าเพียงพอในการตรวจสอบและทบทวนแล้ว ไม่จำเป็นที่คำสั่งทางปกครองต้องระบุเหตุผลอย่างละเอียดทุกแง่มุม ข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายตามที่ปรากฏในประกาศกรมการค้าต่างประเทศ เรื่อง ผลการไต่สวนการทุ่มตลาดสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่มีแหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2548 สามารถทำให้โจทก์และผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ เข้าใจถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเหตุผลที่คณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยให้เรียกเก็บอากรตอบโต้การทุ่มตลาดแล้ว ดังนั้น ไม่จำเป็นที่จำเลยหรือคณะกรรมการฯ ต้องแจกแจงข้อเท็จจริงทุกอย่าง ที่ใช้เป็นข้อพิจารณาและข้อสนับสนุน โดยละเอียด จึงรับฟังได้ว่าคำวินิจฉัยและคำสั่งของเจ้าหน้าที่จำเลยรวมถึงคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อต่อไปว่า สินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อที่ถูกพิจารณาคือ ขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร การกำหนดมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาดต้องจำกัดเฉพาะสินค้าบล็อกรถยนต์สี่ล้อขนาดดังกล่าวหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 ส่วนที่ 1 ว่าด้วยการเริ่มต้นกระบวนการพิจารณา เมื่อบุคคลหรือคณะบุคคลตามมาตรา 33 ยื่นคำขอต่อกรมจำเลยเพื่อขอให้คณะกรรมการฯ ดำเนินการพิจารณาตอบโต้การทุ่มตลาด จำเลยต้องตรวจสอบรายละเอียดและพยานหลักฐาน แล้วเสนอคำขอต่อคณะกรรมการดังกล่าวเพื่อพิจารณา โดยคณะกรรมการฯ จะพิจารณาว่าคำขอมูลเกี่ยวกับการทุ่มตลาดและความเสียหายหรือไม่ จึงเห็นได้ว่าบุคคลและคณะบุคคลตามมาตรา 3 เป็นเพียงผู้เริ่มกระบวนการพิจารณา แต่กระบวนการพิจารณาต่อไปเป็นเรื่องของจำเลย ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดำเนินการด้านกฎหมายว่าด้วยการตอบโต้การทุ่มตลาดและดำเนินการมาตรการป้องกันและตอบโต้ทางการค้าเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางการค้า ตามกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ พ.ศ.2545 และของคณะกรรมการฯ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 73 ดังเห็นได้จาก

ก่อนเริ่มการไต่สวนการทุ่มตลาดและความเสียหาย คำขอต้องผ่านการพิจารณาของ
จำเลยและคณะกรรมการ ฯ ก่อน การไต่สวนการทุ่มตลาดและความเสียหายจึงมิได้ถูก
จำกัดเฉพาะสินค้าที่ระบุในคำขอหรือตามเจตนารมณ์ของผู้ยื่นขอเท่านั้น จำเลยและคณะ
กรรมการฯ ดังกล่าว ในฐานะผู้มีอำนาจ (the authorities) ย่อมสามารถประเมินบทบาท
รวมทั้งพิจารณาว่าข้อเท็จจริงตามคำขอครอบคลุมถึงสินค้าใดบ้าง มิฉะนั้นอำนาจใน
การกำหนดขอบเขตจะกลายเป็นอำนาจของบุคคลหรือคณะบุคคลผู้ยื่นคำขอ ทั้งที่การทุ่ม
ตลาดมีผลถึงผู้บริโภค ประโยชน์สาธารณะรัฐ และเศรษฐกิจโดยรวมด้วย มิใช่มีผลกระทบ
เฉพาะผู้ยื่นคำขอเท่านั้น ในเรื่องกำหนดขอบเขตนี้ ปรากฏจากบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อ
เท็จจริงหรือความเห็นของนางดวงพร พยานจำเลยซึ่งขณะเกิดเหตุเป็นข้าราชการในสังกัด
จำเลยตำแหน่งผู้ช่วยเลขานุการในคณะกรรมการฯ ว่า ขอบเขตสินค้าที่ถูกพิจารณาภาย
ใต้ประกาศเปิดการไต่สวนการทุ่มตลาด ครอบคลุมสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาดที่มี
แหล่งกำเนิดจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย โดยไม่ได้มีขอบเขตจำกัดเฉพาะสินค้า
บล็อกแก้วชนิดใสขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร
ตามคำร้องขอของอุตสาหกรรมภายในผู้ยื่นคำขอ เท่านั้น เนื่องจากคณะกรรมการฯ
พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นสินค้าที่คล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้าที่อุตสาหกรรมภายใน
ผลิต โดยผู้ผลิตสามารถปรับขนาดสินค้าได้ตามความต้องการของตลาด ประกอบกับ
พิกัดอัตราศุลกากรประเภทที่ 7016.900.001 ไม่มีการจำแนกพิกัดตามขนาดของสินค้า จึง
พิจารณาได้ว่าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาดเป็นสินค้าชนิดเดียวกัน ซึ่งเป็นการพิจารณาตาม
ที่บัญญัติในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่ง
สินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 ดังนั้นการพิจารณาของคณะกรรมการฯ จึงมิได้มี
วัตถุประสงค์เพียงให้เรียกเก็บอากรตอบโต้ การทุ่มตลาดเฉพาะสินค้าบล็อกแก้วชนิดใส
ขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร เท่านั้น หากแต่
เป็นการพิจารณาในชนิดและประเภทของสินค้า คือสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสตามที่ได้ออก
ประกาศเปิดการไต่สวนมาแต่ต้น การวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ที่ได้วินิจฉัยไว้ดังกล่าว
จึงเป็นการวินิจฉัยตามอำนาจของคณะกรรมการฯ ตามพระราชบัญญัตินี้ในมาตรา 73
โดยมิได้เป็นการใช้ดุลพินิจเกินกว่าขอบเขตแต่อย่างใด ทั้งคำเบิกความของพยานปากนี้
ยังสอดคล้องกับบทบัญญัติ ส่วนที่ 2 ว่าด้วยการเริ่มต้นกระบวนการพิจารณาที่กำหนดในพระ
ราชบัญญัตินี้ดังกล่าว คำเบิกความของนางดวงพรจึงมีน้ำหนักเหตุผลให้รับฟังได้ ประกอบ
กับการกำหนดขอบเขตการไต่สวนให้ครอบคลุมสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาด เพื่อ
ป้องกันปัญหาการหลีกเลี่ยงการชำระอากรตอบโต้การทุ่มตลาด โดยวิธีการเปลี่ยนขนาด
ของสินค้าบล็อกแก้วชนิดใส ซึ่งจะทำให้การตอบโต้การทุ่มตลาดไม่สมประโยชน์และเป็น
อันไร้ผล ถือได้ว่าการวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ กระทำตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมาย
บัญญัติแล้ว ส่วนที่นางสาวกาญจนาพยาน โจทก์เบิกความว่า สินค้าที่ถูกพิจารณากับ
สินค้าชนิดเดียวกันมีลักษณะภายนอกที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนคือมีขนาดที่แตกต่างกัน

และผู้บริโภคมอบรับโดยทั่วไปว่าบล็อกแก้วชนิดใสของบริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด เป็นบล็อกแก้วคุณภาพใสพิเศษมีชั้นตอนและกระบวนการผลิตที่แตกต่างจากผู้ผลิตรายอื่น และมีต้นทุนการผลิตสูงเป็นพิเศษ อีกทั้งสินค้าที่ถูกพิจารณากับสินค้าชนิดเดียวกันไม่สามารถใช้ทดแทนกันได้ กับที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยทำนองว่า สินค้าบล็อกแก้วชนิดใสที่ถูกพิจารณาจะต้องจำกัดไว้แต่ขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร หรือขนาด 190 x 190 x 95 มิลลิเมตร เท่านั้น เพราะเป็นสินค้าชนิดที่ถือได้ว่าเป็นสินค้าชนิดเดียวกันตามความหมายของนิยามคำว่า "สินค้าชนิดเดียวกัน" ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 และการระบุเพียงประเภทสินค้าตามพิกัดอัตราศุลกากร ไม่ได้จำแนกถึงชนิดของสินค้าประเภทนั้น ๆ ไม่ถูกต้อง เพราะพิกัดอัตราศุลกากรกำหนดเพื่อความสะดวกในการเรียกเก็บอากรสินค้านำเข้าโดยกรมศุลกากร ไม่ใช่เพื่อความประสงค์ในการกำหนดขอบเขตที่แน่นอนสำหรับการไต่สวนการทุ่มตลาด นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 4 คำว่า "สินค้าชนิดเดียวกัน" หมายความว่า "สินค้าที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทุกประการกับสินค้าที่ถูกพิจารณา แต่ในกรณีที่ไม่มีสินค้าดังกล่าว ให้หมายความว่าสินค้าที่คล้ายคลึงกันอย่างมากกับสินค้าดังกล่าว" นิยามดังกล่าวบัญญัติไว้กว้างๆ มิได้กำหนดรายละเอียดในการพิจารณาเอาไว้จึงเป็นเรื่องที่ต้องพิจารณาเป็นรายกรณีไป ในเรื่องพิกัดอัตราศุลกากรซึ่งเป็นหนึ่งในองค์ประกอบนั้น เป็นระบบจัดแบ่งสินค้าตามประเภท โดยมีเลขรหัสกำกับ หรือ "Harmonized System" แม้โดยหลักจะใช้เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีศุลกากร แต่ยังมีประโยชน์ในการเก็บสถิติทางการค้าระหว่างประเทศ และช่วยแยกแยะความเหมือนและแตกต่างของสินค้าได้ ดังจะเห็นได้จากกฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 ข้อ 1 (1) (ก) ให้จำเลยระบุรายการ "ลักษณะของสินค้าเท่าที่จำเป็นต่อการดำเนินพิธีการทางศุลกากร" เมื่อนายเอกชัย เจ้าหน้าที่ประเมินอากร 6 ว. สังกัดกรมศุลกากร พยานจำเลยเบิกความว่า สินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาดอยู่ภายใต้พิกัดอัตราศุลกากรเดียวกันทั้งสิ้นคือพิกัดอัตราศุลกากร 7016.900.001 หรือ 7016.90 หรือปัจจุบันคือพิกัดอัตราศุลกากร 7016.9000 การที่จำเลยนำองค์ประกอบเรื่องพิกัดอัตราศุลกากรมาเป็นเหตุผลส่วนหนึ่งในการรับฟังว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกชนิดเป็นสินค้าชนิดเดียวกันจึงมีน้ำหนักและเหตุผลให้รับฟังได้ สำหรับเรื่องขนาดของบล็อกแก้วชนิดใส ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางเห็นพ้องกับ โจทก์ว่า เป็นสินค้าชนิดเดียวกันตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าต่างประเทศ พ.ศ.2542 แต่วินิจฉัยว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสขนาดและลักษณะอื่นๆ ที่โจทก์นำเข้า มีลักษณะทางกายภาพคือลักษณะและขนาดต่างกัน ประโยชน์ใช้สอยต่างกันไม่สามารถใช้ทดแทนกัน

ได้ รวมทั้งความรู้ของผู้บริโภคต่อประโยชน์ใช้สอยแตกต่างกัน นั้น ข้อเท็จจริงได้ความจากนายสุโขทยานจำเลย ซึ่งทำงานที่บริษัทบางกอกคริสตัล จำกัด ตั้งแต่ปี 2539 จนถึงปัจจุบันว่า สินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาด ทุกขนาด ทุกรูปร่าง มีวัตถุประสงค์ในการใช้งานเหมือนกันคือ ใช้ก่อบนบ้านและอาคาร เพื่อเป็นช่องแสง หรือเพื่องานตกแต่งบล็อกแก้วชนิดใสไม่ว่าจะเป็นขนาด รูปร่างหรือลวดลายใด สามารถทดแทนกันได้ทั้งหมด ความแตกต่างเป็นเรื่องการขายและการตลาดของแต่ละบริษัทที่สร้างขึ้นเพื่อยก ระดับราคาสินค้าเท่านั้น จึงเห็นได้ว่าวัตถุประสงค์การใช้งานของบล็อกแก้วชนิดใสคือ ใช้เป็นช่องให้แสงสว่างผ่านได้ สำเนาแค็ตตาล็อกสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสของบริษัทพีที มูเลียกลาส จำกัด เองก็ใช้คำว่า "spatial transformation of light" กระบวนการผลิตสินค้าบล็อกแก้วชนิดใส ไม่ต่างจากสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร ขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 95 มิลลิเมตร จากวัตถุประสงค์ดังกล่าวและคุณลักษณะอันเกิดจากกระบวนการผลิตที่เหมือนกันถือว่าเป็นบล็อกแก้วชนิดใสเช่นเดียวกัน และโดยสภาพย่อมทดแทนกันได้ สำหรับขนาดและลวดลายของบล็อกแก้วชนิดใสเป็นเรื่องกลยุทธ์ทางการตลาดที่ต้องการทำให้สินค้าครอบคลุมความต้องการและรสนิยมที่แตกต่างกันของผู้บริโภค โดยใช้การโฆษณาประชาสัมพันธ์สร้างความรับรู้ของผู้บริโภคว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสมีความแตกต่างกัน ทั้งที่สินค้าบล็อกแก้วชนิดใสไม่มีคุณลักษณะแตกต่างกันในสาระสำคัญ ในแง่ของประโยชน์ใช้สอย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสทุกขนาดเป็นสินค้าชนิดเดียวกันตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 การกำหนดมาตรการตอบโต้การทุ่มตลาด จึงไม่ต้องจำกัดเฉพาะสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสขนาด 190 x 190 x 80 มิลลิเมตร และขนาด 190 x 190 x 100 มิลลิเมตร เท่านั้น อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยดำเนินการหาส่วนเหลือมการทุ่มตลาด ตามหลักเกณฑ์วิธีการที่กำหนดในพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 14 มาตรา 15 และ มาตรา 18 หรือไม่ ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 18 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การพิจารณาหาส่วนเหลือมการทุ่มตลาด ให้มีการเปรียบเทียบอย่างเป็นธรรม และให้กระทำที่ขั้นตอนทางการค้าเดียวกันและในเวลาเดียวกัน โดยคำนึงถึงบรรดาข้อแตกต่างที่มีผลกระทบต่อ การเปรียบเทียบราคาประกอบด้วย ในกรณีที่ราคาส่งออกและมูลค่าปกติมิได้อยู่บนขั้นตอนทางการค้าเดียวกันหรือเวลาเดียวกัน ให้มีการปรับลดองค์ประกอบต่างๆ ที่แตกต่างกันอันมีผลกระทบต่อ การเปรียบเทียบราคาส่งออกด้วย" วรรคสอง บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับวรรคหนึ่ง วิธีการหาส่วนเหลือมการทุ่มตลาดต่อหน่วยให้ปฏิบัติดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะมีเหตุสมควรที่จะใช้วิธีการอื่น (1) เปรียบเทียบระหว่างมูลค่าปกติถัวเฉลี่ยถ่วง

น้ำหนักกับราคาส่งออกถั่วเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก..." ในเรื่องนี้โจทก์มีนางสาวกาญจนา มาเบิกความประกอบบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าจะจำหน่ายใช้ดุลพินิจโดยอำเภอใจในการพิจารณาเลือกราคามูลค่าปกติ และราคามูลค่าส่งออก ซึ่งไม่ใช่ราคาที่เป็นธรรมแก่โจทก์ รวมทั้งการเลือกราคาสินค้าในช่วงใดช่วงหนึ่งเพื่อพิจารณาและวินิจฉัยโดยขัดต่อกฎหมายและไม่เป็นธรรมแก่โจทก์ ซึ่งส่งผลให้ส่วนเหลือจากการทุ่มตลาดของโจทก์มีมูลค่าสูงขึ้น ทั้งที่จำเลยมีข้อมูลของราคาส่งออกและข้อมูลของมูลค่าปกติที่สามารถนำมาเป็นฐานในการพิจารณาหาส่วนเหลือจากการทุ่มตลาดอยู่แล้ว โดยได้รับจากบริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด และโจทก์ในชั้นไต่สวนครบถ้วนแล้ว จำเลยจึงไม่อาจนำวิธีการอื่นนอกเหนือจากวิธีการตามมาตรา 14 วรรคหนึ่ง และมาตรา 15 วรรคหนึ่ง มาใช้ได้ และพยานแสดงวิธีการคำนวณดังนี้ บริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด ชายสินค้าบล็อกแก้วชนิดใสให้แก่บริษัทจายา เกสุมา เลสทารี จำกัด ในประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย การคำนวณส่วนเหลือจากการทุ่มตลาดนำมูลค่าปกติตั้งลบด้วยราคาส่งออก ได้ผลลัพธ์คือ ร้อยละ 8.81 ส่วนจำเลยมีนางสาวมุกดาพยานจำเลยมาเบิกความเป็นพยานประกอบบันทึกถ้อยคำยืนยันข้อเท็จจริงหรือความเห็นว่าจะจำหน่ายใช้ดุลพินิจโดยอำเภอใจในการพิจารณามูลค่าปกติในคดีนี้พิจารณาตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง โดยใช้ข้อมูลราคาชายภายในประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซียในช่วงระยะเวลาการไต่สวน (วันที่ 1 กรกฎาคม 2546 ถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2547) ซึ่งเป็นราคาชายถึงผู้ซื้ออิสระ ตามข้อมูลแบบสอบถามของบริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด ข้อมูลราคาดังกล่าวสามารถนำมาใช้พิจารณามูลค่าปกติได้เนื่องจากมีปริมาณการชายภายในประเทศมากกว่าร้อยละ 5 ของปริมาณการส่งออกจากประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซียมายังประเทศไทย รวมทั้งได้พิจารณาหลักเกณฑ์การชายต่ำกว่าทุนตามข้อกำหนดตามมาตรา 15 วรรคสาม เหตุที่การคำนวณมูลค่าปกติของนางสาวกาญจนาพยานโจทก์ กับนางสาวมุกดาพยานจำเลยมีความแตกต่างกัน เนื่องจากนางสาวกาญจนาใช้ปริมาณการชายสินค้าที่บริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด ชายให้แก่บริษัทจายา เกสุมา เลสทารี จำกัด ในประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย จำนวน 838.91 เมตริกตัน เป็นฐานในการคำนวณ ส่วนจำเลยใช้ข้อมูลการชายสินค้าของบริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด ตามแบบสอบถามของบริษัทดังกล่าว และพิจารณาหลักเกณฑ์การชายต่ำกว่าทุนตามพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 มาตรา 15 วรรคสาม ซึ่งข้อมูลการชายสินค้าที่นางสาวมุกดาใช้นั้น เจ้าหน้าที่จำเลยเดินทางไปตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้รับตามแบบสอบถามที่บริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด ในประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซียด้วย ข้อมูลจึงมีความน่าเชื่อถือ นอกจากนี้จำเลยยังพบว่าข้อมูลของบริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด มีการขอหักค่านายหน้าด้านมูลค่าปกติที่จ่ายให้แก่บริษัทแม่ซึ่งไม่มีการบันทึกทางบัญชี ทำให้ขาดความน่าเชื่อถือ ประกอบกับนางสาวมุกดานำต้นทุนการผลิตของบริษัทพีที ภูเก็ต จำกัด มาเปรียบเทียบกับราคาชายด้วย ดังนั้น การพิจารณามูลค่าปกติของจำเลยจึงมีความรอบด้านมากกว่าของนางสาวกาญจนา

ซึ่งอาศัยเฉพาะตัวเลขจากตารางการขายในตลาดภายในประเทศ (Sales on Domestic Market) เพียงอย่างเดียว อีกทั้งไม่ได้พิจารณาว่าบริษัทพีที ภูเก็ต ภูเก็ต จำกัด ขายสินค้าในราคาต่ำกว่าต้นทุนการผลิตหรือไม่ ที่นางสาวกาญจนาเบิกความอ้างว่า เมื่อจำเลยใช้วิธีการคำนวณมูลค่าปกติตามมาตรา 15 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการตอบโต้การทุ่มตลาดและการอุดหนุนซึ่งสินค้าจากต่างประเทศ พ.ศ.2542 แล้ว จำเลยไม่สามารถใช้มาตรา 15 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้อีกนั้น เมื่อพิจารณามาตรา 15 วรรคสาม ซึ่งบัญญัติว่า " ในกรณีที่ราคาตามวรรคหนึ่ง หรือราคาตามเมื่อพิจารณาวรรคสอง (1) ต่ำกว่าต้นทุนการผลิตรวมกับค่าใช้จ่ายในการจัดการ การขาย และค่าใช้จ่ายอื่นๆ เมื่อได้พิจารณาการขายสินค้าดังกล่าวในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่สมควร โดยมีปริมาณการขายที่มากพอแล้ว ถ้าปรากฏว่าราคาเหล่านั้นจะไม่สามารถทำ

(สุวัฒน์ วรรณะหทัย-นวลน้อย ผลทวี-สุพจน์ อ่างเวียงผึ้ง)

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง - นายสอนชัย สิริาริยกุล

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

หมายเลขคดีแดงศาลชั้น กค19/2549

ต้น

หมายเหตุ